

Hoofdstuk 1

‘Madame, houd uw adem in,’ zegt Cecilia streng, met haar zware Franse accent. Haar ronde brilletje hangt op het puntje van haar neus en Annabelle vraagt zich steevast af hoe het kan dat het ding niet afglijdt. Cecilia’s grijze haren zijn in een permanente, strakke knot op haar hoofd vastgepind. Intussen trekt ze de veters van Annabelles korset nog wat strakker aan.

‘Dat doe ik al!’ antwoordt Annabelle ademloos.

‘*Allez*, dit korset is gewoon te klein. U moet ophouden met het eten van al die macarons,’ pruttelt Cecilia.

Annabelle kijkt, via de vergulde spiegel, door geknepen ogen naar Cecilia en ziet dat zij een kleine glimlach om haar mond heeft. Wanneer het korset eindelijk goed zit, laat Annabelle haar adem los. Veel ruimte om te ontspannen is er niet in het strakke keurslijf. Haar bescheiden buste wordt bij iedere oppervlakkige ademhaling heftig omhoog geduwd en geaccentueerd.

‘Hoe moet u dan een nieuwe man aan de haak slaan?’ verzucht Cecilia.

Annabelle rolt met haar ogen. ‘Wie zegt dat ik dat wil? Ik ben eindelijk vrij. Ik hoef niet te luisteren naar een man, ik kan gaan en staan waar ik wil. Ik kan me zelfs alléén bewegen in de wereld van de Londense adel. Weet je wel hoe zeldzaam dat is voor een vrouw van stand?’ Annabelle loopt naar haar kaptafel en neemt met een zucht plaats. De kaptafel was een huwelijkscadeau van haar ouders, speciaal overgebracht vanuit Frankrijk. Toentertijd werd gezegd dat het meubelstuk hoogstwaarschijnlijk nog in bezit is geweest van de Zonnekoning. Annabelles onderrok drapeert zich onhandig over het krukje. Ze kan de huidige mode wel vervloeken. Waar is de tijd van de wijde, grote rok met een crinoline eronder gebleven?

Cecilia komt haar lichtvoetig achterna getrippeld. ‘Maar... madame, hoe kunt u nu verder zonder *l’amour* in uw leven? Zonder nieuwe papa voor uw kleine Jonathan?’ zegt Cecilia, terwijl ze haar handen teatraal in de lucht gooit.

Annabelle kijkt naar haar spiegelbeeld. Met haar zesentwintig jaar is ze zeker niet oud, maar in de ogen van de *beau monde* is ze al afgeschreven. Als ze haar hoofd schuin houdt om zichzelf beter te bestuderen, valt er een lange, blonde lok uit haar opgestoken haar. Annabelles ogen zijn ijsblauw van kleur en omlijst door lange, donkerblonde wimpers. Met haar volle lippen, kleine neus en smalle gezicht wordt ze nog steeds beschouwd als een ware schoonheid.

Annabelle stamt af van de Franse adel. Haar ouders verhuisden decennia geleden naar Londen, omdat haar vader een baan kreeg als ambassadeur. Na haar vaders pensioen bleven haar vader en moeder op het Engelse platteland wonen en hadden zo een respectabel leven voor zichzelf opgebouwd.

Cecilia, haar kamermeid al zo lang als Annabelle zich dat kon herinneren, was met hen meeverhuisd. Haar ouders wilden dat het, ook na hun dood, Annabelle aan niks ontbrak. Om deze reden huwelijkten ze haar uit aan een excentrieke, rijke, maar oude lord. Hij verloor zijn eerste vrouw en was alleen achtergebleven, zonder zoon om zijn titel te erven. Ondanks zijn leeftijd en de noodzakelijkheid van hun huwelijk was Samuel, Lord Turner, geen slechte echtgenoot voor haar. Hij gaf Annabelle veel vrijheid en ze mocht lezen over alles wat ze maar interessant vond. De bibliotheek in zijn landhuis was Annabelles favoriete onderkomen. Helaas voelde ze voor Samuel nooit meer dan vriendschap. Hun sporadische samenzijn richtte zich op één ding: een erfgenaam verwekken. Annabelle begreep niet waarom vrouwen zich lieten compromitteren door één of andere los-

bol voor... dat. Wat was daar nu zo bijzonder aan? Annabelle vond het meestal beschamend en kon niet wachten tot het weer voorbij was. Samuel deed zijn best om zachtaardig te zijn, maar toch was het niet iets waar Annabelle van genoot. Telkens als haar maandstonden kwamen opdagen, was ze heftig teleurgesteld. Ze wilde zo graag een kind om haar te redden van de verveling van het alledaagse leven op het platteland buiten het Londense seizoen om. Ze had zó veel liefde om te geven.

Uiteindelijk, na anderhalf jaar wachten, bleven haar maandstonden plots uit. Ze voelde zich enorm ziek en kon haar ontbijt nauwelijks binnenhouden. Cecilia wist onmiddellijk wat er aan de hand was. Gelukkig voelde Annabelle zich na een aantal maanden beter en kon ze daadwerkelijk genieten van haar zwangerschap. Samuel was dolblij en hierdoor extra lief voor haar. Hij verwende haar met chocolaatjes en regelde wekelijks verse bloemen. Natuurlijk hoopte hij vurig dat ze hem van een erfgenaam zou voorzien, een zoon. Toen Annabelle na een heftige bevalling haar zoontje in haar handen hield, huilde ze van geluk. Een erfgenaam voor Samuel en het mooiste baby'tje van de wereld voor haar.

Na de bevalling mochten Annabelles ouders blijven logeren om Jonathan te bewonderen en haar te helpen. Samuel bleek een toegewijde vader, ook al was dit ongewoon voor een adellijke heer. Annabelle ervaarde deze tijd als de gelukkigste van haar leven.

Helaas verslechterde de gezondheid van Samuel, vrij plotse-ling. Hij hoestte nachtenlang, uiteindelijk zo heftig dat hij bloed opgaf. Toen de dokter de diagnose tuberculose stelde, was Samuel al niet meer te redden. Hij werd nog zieker en kreeg daarbij hoge koorts. Annabelle verzorgde hem zo goed ze kon, tot het einde. Ze hield zijn hand vast, depte zijn hoofd af met een

koude doek en voerde hem slokjes bouillon. Af en toe bracht ze Jonathan mee de kamer in, zodat hij zijn zoontje kon zien. He-
laas mocht het niet baten. De dokter verklaarde dat hij in zijn
laatste levensfase zat.

Op een avond legde Samuel zijn hand op die van Annabelle.
Zijn lippen...